

Un ex-militant socialista, Luis Azpiroz, inventa el joc de la corrupció política.

President-ly, ¿el retrat de la política?

Un navarrès establert a Mallorca ha inventat el joc que promet ser la sensació de la temporada. No es necessita cap habilitat especial per a jugar-hi. Només ambició, falta d'escrúpols i ser corrupte. És el joc de la corrupció política. ¿Realitat o ficció?

Inspira't en la vida real. Fixa't en qualsevol diari de qualsevol dia, cerca els titulars relatius a notícies polítiques i veuràs que sempre en trobaràs algun que faci referència a suposades corrupteles dels nostres polítics. Així és la vida. I així és aquest joc, real com la vida mateixa".

Així defineix Luis Azpiroz el joc que ha inventat. És el President-ly, el joc de la corrupció. Un joc que ja està a la venda, a un preu de 8.600 pessetes, i que serà probablement l'èxit de les properes festes de Nadal. Un joc per a adults que vulguin ser polítics per una estona.

El joc inventat per aquest ex-militant del PSOE és fruit un poc de la casualitat. "Jo fa molt temps que em dedic a fer jocs, sobretot per als meus fills. Aquest el vaig començar d'una forma un poc... sense saber exactament el que feia. A poc a poc, i veient, a través de la premsa, que un regidor comença a enriquir-se sense que el poble ho entengui, vaig relacionar el joc amb aquests fets, i així va sortir tot. És un joc totalment educatiu. És clar que no m'ha sortit per a nens, sinó per a adults. El joc explica, en síntesi, aquests enriquiments sobtats, els canvis en la manera de viure d'aquesta gent... Si no et fiques mai dins un enrenou no arribaràs a ser res dins la política. Aquest pot ser el missatge del joc".

Si de casualitat va sorgir el joc, tampoc és menys casual la seva comercialització. Azpiroz acabà de confeccionar el joc i durant uns dos anys, aproximadament, l'havia ofert i mostrat a molta gent de Palma, sense que ningú s'hi interessàs. Un bon dia un conegut que havia d'anar a Alacant oferí a l'ex-militant socialista la possibilitat d'emportar-se el joc per mostrar-lo per terres alacantines, pàtria de la joguina. Dit i fet. Una empresa, Alcora, s'interessà ràpidament per l'invent i un temps després ja era una realitat. Un joc que, per una acumulació de casuali-

tats, naix amb totes les característiques de ser un èxit de vendes. Sobretot per comercialitzar-se en uns moments en què sembla existir una vertadera febre de jocs d'aquest estil.

PUR ATZAR I AMBICIÓ

Qualsevol persona pot entrar dins el President-ly. No cal saber res. Només és necessari confiar en la sort, a l'hora de tirar el dau, i tenir una ambició sense límit. El premi: obtenir la majoria absoluta dins el parlament i, així, ser investit president del govern.

El nombre de candidats a president pot ser entre tres i sis. Cadascú té una fitxa que representa un partit polític, que és atorgat per la sort, "perquè, si no, tothom voldria ser de dreta, que són els partits que més possibilitats tenen". Cada casella on cau la fitxa, segons el color, et permet agafar un bitllet (poder municipal, política, professional, vida particular, tripijocs, etc.). Aquest bitllet et dirà què has aconseguit, si obtens més o menys diners. Cada nombre determinat de jugades es fan eleccions municipals i, amb més jugades, eleccions al parlament nacional. Guanya el que obté la majoria absoluta, que s'aconsegueix gràcies a l'acumulació de diners. Lògicament el que dona més doblers són les martingales ("normalment titulars de la premsa", assegura Azpiroz). "Hi ha el risc que t'atrapi gràcies a un tripijoc, però, bé, no passa res, compres el silenci del que et pot denunciar i simplement et costarà doblers; com en la vida real". ¿I la justícia? "Senzill, la justícia està representada per una petita baldufa que, a sort, et dirà el que has de fer. Si no aconsegueixes comprar el que et vol denunciar hauràs d'anar davant el jutge. Tires la baldufa i, a sort, aquesta —la justícia-baldufa— et dirà si ets innocent o culpable, si has de tornar els doblers o et posa una multa... més o menys la idea de la justícia que té

la majoria de la gent en aquest país".

Ambició, corrupció, falta d'escrúpols... Tots els ingredients necessaris per a convertir-se en un polític model. Com escriuen els creadors del joc al full de propaganda: "Els creadors d'aquest joc declaren que està basat en fets reals. A la vegada donen les gràcies a tots aquells que amb les seves actuacions han inspirat la concepció del joc".

¿VOL SER VOSTÈ CORRUPTE?

¿Vol saber vostè si seria un bon polític? ¿Creu que resistiria les temptacions que li ofereix la vida pública? ¿Es negaria a enriquir-se a costa del contribuent? ¿Seria capaç de tancar els ulls i parar la mà davant un cas de frau? Totes aquestes preguntes, i moltes més, quedaran contestades per vostè mateix si s'atreveix a enfrontar-se a la seva capacitat de corrupció i d'ambició. Només és un joc, una fantasia, però ja se sap que, a vegades, la realitat supera amb molt qualsevol fantasia, per increïble que pugui parèixer a primera vista.

Aquestes són algunes de les proves que poden temptar la seva integritat si juga al President-ly. Cadascuna apareix en els bitllets del joc i totes estan recollides de la vida real.

—Com a responsable d'una cooperativa de vivendes firma certificacions d'obres que no es corresponen amb la realitat. Cobra 80 milions.

—Blanqueja diners negres. Guanya 150 milions.

—Negocia un deute amb un país estranger. Obté 200 milions de comissió per condonar un deute de 3.000.

—Fa d'intermediari en un segrest i es queda amb 100 milions.

—Cobra 120 milions per la desaparició de 1.000 tones d'oli de dipòsits oficials.

—Es declara en fallida fraudulenta. Guanya 100 milions.

—Cobra 120 milions si concedeix el

Luis Azpiroz.

JOAN CELIA

certificat d'obra a un edifici públic de construcció defectuosa.

—Cobra 80 milions per fer desaparèixer un expedient d'una urbanització.

—Crea una fundació amb el seu nom per a la difusió de les idees del seu partit. Paga 20 milions.

—Li volen el xalet del poble. Perd 40 milions.

—Paga 20 milions a un *lobby* nord-americà perquè li aconsegueixi una entrevista amb el president.

—A una regió perifèrica li sorgeix dins el partit un corrent nacionalista. Paga 50

milions per resoldre-ho.

—Amenança de retirar-se si no deixen de vincular-lo amb les coses rares de la seva família. Es torba molt a decidir-se.

—Li posen una querella per injúries. No passa res. Paga 25 milions a un advocat perquè neutralitzi el procés.

—Guanya 25 milions en aparells contra les escoltes telefòniques.

—Li regalen un Cadillac des de l'estranger. Se'l ven a l'acte com a ferralla i cobra 5 milions.

¿Realitat o ficció? Una dada: de l'últim exemple podrien parlar molt els militants

del PCE que eren al partit quan Santiago Carrillo n'era el secretari general. Segons les males llengües, quan els comunistes espanyols eren molt amics del dictador romanès, aquest regalà un inservible Cadillac a l'home fort del PCE, que, atesa la inutilitat del cotxe, el va vendre com a ferralla.

Veritat o mentida, sigui el que sigui, vostè pot experimentar la sensació de pertànyer al selecte club dels corruptes del país. Sigui polític per una estona. És el joc de la corrupció.

Miquel Payeras